

ærede Medlem ogsaa der har sin Viden fra afdøde Justitsminister Klein.

Ved Omtalen af, hvad der passerede ved Grundlovsforhandlingerne i 1849, fremhævede det ærede Medlem, om jeg forstod ham ret, gentagne Gange, at jeg i min Fremstilling havde oversprunget Ordet „vilkaarlig“, og at det, som man i Grundlovsforhandlingerne lagde en paa, var at sikre Dommerne imod vilkaarlig Afskedigelse. Jeg har ikke oversprunget noget Ord, thi i Udvalgets Betænkning findes Ordet „vilkaarlig“ slet ikke, og der findes, som jeg allerede har godtgjort ved Oplæsningen deraf, den udtrykkelige Udtalelse, at, naar en Dommer, efter at være fyldt 65 Aar, bliver afskediget uden Ansøgning, skal han have fuld Gage i Pension, selv om Afskedigelsen ikke strider mod hans Ønske.

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds Ordet.

N. J. Larsen: Da det jo efter Forretningsordenen ikke er mig tilladt nu at udtale mig videre, skal jeg her indskrænke mig til over for den højtærede Justitsminister at fastholde Rigtigheden af, hvad jeg har sagt. Forskellen mellem den tidligere Praksis med Hensyn til Dommernes Pensionering og den nu herskende Praksis er fyndig udtrykt i Naynene Rottbøll og den sidst afgaaede Højesteretsjustitiarius. Naar den ærede Minister spøgefuldt ytrede, at jeg maaske fra afdøde Klein havde faaet min Viden om, hvad der passerede, da den sidste Justitiarius afgik, skal jeg dertil bemærke, at det stod offentligt omtalt i Pressen — om ikke i alle, saa dog i flere af Hovedstadens Blade — at bemeldte Justitiarius havde meddelt sine Højesteretskolleger, at han havde indgivet Ansøgning til Kongen om at faa sin Afsked. Sagen har senere været omtalt under en Konference i Finansudvalget og er ikke bleven benægtet fra kompetent Side. Naar den højtærede Minister nu meddeler os, at han er gaaet op i Justitsministeriets Arkiv for at søge om den Ansøgning, som var bleven indgivet, men ikke har fundet nogen, da forekommer det mig ikke at være en saastor Gaade, eftersom Løsningen jo ligger lige for Haanden, nemlig deri, at naar det ikke maatte hedde sig, at vedkommende havde ansøgt, kunde man ikke godt opbevare Ansøgningen. Man maa selvfølgelig have bevæget vedkommende til at tage sin Ansøgning tilbage. Men det var notorisk

— i det mindste alle Jurister her i København vide god Besked med det — at den gamle Dommer virkelig havde indgivet sin Ansøgning og bevislig talt om det. Men saa kom Fiktionen frem, det skulde absolut have Udseende af, at han gik af mod sin Villie. At Fiktionen bliver forenet med, at en saadan afgaaet Embedsmand, som modvillig har faaet sin Afsked, samtidig faar meddelt fra højere og højeste Steder den varmeste Anerkendelse af hans store Fortjeneste — ja, det harmonerer med hele den herskende Praksis, men det synes ikke mig at være ganske værdigt. Det er endnu mindre værdigt, end naar Indehaveren af den højeste judicielle Myndighed kappes med store og smaa Borgere om at smykke sig med de af mig i Gaar nævnte Pynctegenstande. Maaske jeg senere faar Løjlighed til at forhandle denne Sag nærmere med den højtærede Justitsminister; efter Forretningsordenen maa jeg jo i Dag indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Justitsministeren (Alberti): Jeg antager, at det høje Ting vilde være meget villigt til at fratælde Forretningsordenens Strenghed over for det ærede Medlem, hvis han ønskede at udtale sig noget mere om denne Sag, saa at det ærede Medlem ikke behøvede at begynde med at erklære, at han vilde indskrænke sig til at sige, at han fastholdt Rigtigheden af sit tidligere anførte. Det ærede Medlem sagde, at Forskellen mellem den nuværende og den tidligere Praksis var fyndig udtalt i Navnet Rottbøll og Navnet paa den senere Justitiarius, vi have talt om. Det passer jo ikke. Tilfældet Rottbøll var nemlig ingen Praksis, det var en Undtagelse fra Praksis. Tilfældet Rottbøll var et Tilfælde, hvor vedkommende Dommer selv søgte sin Afsked, og hvor det maa antages, at man fra Justitsministerens Side ikke har anset ham for at være inkapabel til at vedblive at være Højesteretsdommer, men hvor han, der, saa vidt mig bekendt, var en megel velhavende Mand, har følt sig træt af sin Gerning. At man maaske ikke havde behøvet at afskedige ham, hvis han ikke selv havde ansøgt om sin Afsked, tror jeg, man er noget berettiget til at slutte deraf, at han blev afskediget 80 Aar gammel og levede hele 13 Aar derefter. Naar det ærede Medlem vil sammenstille disse to Navne, er det alene paa Grundlag af, hvad han har læst i Bladene. Jeg mindes ikke at have læst det i Bladene, og jeg vilde foretrække, om det ærede Medlem